'मीयते' विनश्यति, दम्पती हि कर्म्मणः कर्त्तारौ तत्र स्त्रियाः कर्म्मायोग्यत्वादर्थहानिः। तदानीं हानिपरिहाराय 'तां' स्त्रियम्, 'अपरुध्य' वर्हिर्निःसार्य्य, जघनेन वेदिमन्तर्वेदिर्वादशुल्वं मन्नहनं स्तीर्त्वा 'यजेत'। एवं कुर्व्वन् 'सर्व्वेणैव यज्ञेन यजते'। अथ 'इच्छा', अनन्तरं यदा रजस्वलाया रात्रित्रयमतीतं भवति। तदा 'तां', भोगार्थं 'अमूहमस्मि' इत्यनेन मन्त्रेण 'उपक्रयेत'। मन्त्रस्यायमर्थः, 'सामाहंशब्दे' योऽहमित्युत्तरभागो यश्च सेति पूर्व्वभागः, तयोर्मध्ये हे जाये अहमुत्तरभागोऽस्मि त्वं पूर्व्वभागः। द्यावापृथिव्योर्मध्ये 'द्यौः','अहम्', अस्मि। 'पृथिवी त्वम्',असि। ऋक्सामयोर्मध्ये 'सामाहम्',अस्मि। 'ऋग्रूपा त्वम्', असि। तत्र यथा सामऋक्शब्दावयवावेकीभवतः, यथा च द्यावापृथिव्यौ ऋक्सामवत् तावेवावामुभौ 'सम्भवाव'। अत एहि उभौ 'सह रेतः', धारयाव। किमर्थं 'पुंसे पुत्राय वेत्तवै' पुंस्त्वसामर्थ्योपेतं पुत्रं लब्धुं, तथा धनपुष्ट्यादिसिद्ध्यर्थं च। एवं कुर्व्वन् यजमानो यज्ञस्य यो लुप्तोऽर्थः, तस्मिन्नेवार्थे 'एनां' पत्नीं, 'उपक्रयते'। 'सैव' तथाविधानुष्ठितिरेव, 'ततः प्रायश्चित्तिः' रजस्वलादोषादपगमहेतुः॥

अत्र मीमांसाषष्ठाध्यायस्य चतुर्थपादे चिन्तितम्।

आर्त्तौ पञ्चशरावोयः सदोहृदयसंचये।
एकनाशेऽपि वाद्येस्तु हविर्यदुभयोक्तितः॥
हविरार्त्युक्तिमात्रेण निमित्तं पर्य्यवस्यति।
उभयोक्त्यविवक्षायामेकनाशेप्यसौ भवेत्॥